

Skrytá história štyridsiateho verša – číslo osemnásť

Druhé beda – piata časť

Jeff Pippenger

2026-07-15

„Kľúč“ predstavujúci bitku pri Ninive v deviatej kapitole Zjavenia sa naplnil dejinami, ktoré priniesli obratný bod, čo je, samozrejme, práve to, čo kľúč robí. Tvrdím, že bitka pri Ninive nebola iba historickým kľúčom označujúcim vzostup islamu, ale že je aj prorockým kľúčom. Prorocká dynamika tejto bitky uvádza všetky línie kráľovstiev biblického proroctva, ako sú predstavené v Danielovi a v Zjavení, do súladu s jedenástou kapitolou Daniela. Tým umožňuje, aby všetky tieto kráľovstvá vydali svedectvo o posledných šiestich veršoch Daniela jedenásť a, čo je ešte dôležitejšie, aby odpečatili vonkajšie skryté dejiny štyridsiateho verša.

A dám ti kľúče od nebeského kráľovstva; a čokoľvek zviažeš na zemi, bude zviazané v nebi; a čokoľvek rozviažeš na zemi, bude rozviazané v nebi. Matúš 16,19.

Uvoľnenie a vzostup Mohammedovho kráľovstva

Bitka pri Ninive v roku 627 označila začiatok posledných desiatich rokov perzskej moci, ktorá bola porazená úkladom Ríma, sprevádzaným hmlou Božej prozreteľnosti. Označila bod obratu, v ktorom sa začínajú dvíhať Mohamedove islamské hordy. Táto bitka odstránila prekážku, ktorá dovtedy existovala, prekážku, ktorá by teoreticky zostala, keby si Rím i Perzia obidve zachovali svoju silu. Ani jeden z nich tak neurobil.

Zadržiavanie a uvoľnenie

V prorockom zobrazení islamu nachádzame zdržanie a uvoľnenie islamu už pri úplne prvom uvedení Písma, keď Sára presvedčila Abraháma, aby zadržal Hágara a Izmaela.

A Saraj riekla Abramovi: Nech je moja krivda na tebe; ja som dala svoju dievku do tvojho lona, a keď videla, že počala, opovrhla mnou vo svojich očiach. Nech súdi Hospodin medzi mnou a tebou. Ale Abram povedal Saraj: Hľa, tvoja dievka je v tvojej ruke; urob s ňou, čo sa ti páči. A keď Saraj s ňou tvrdo zaobchádzala, utiekla pred jej tváre. 1. Mojžišova 16:5, 6.

Ešte pred touto udalosťou je dôvodom, prečo je Hagar uvedená do prorockého rozprávania, to, že Hospodin Sárú „zadržal“ od počatia dieťaťa.

A Saraj, Abramova žena, mu nerodila deti; mala však slúžku, Egyptanku, menom Hagar. I povedala Saraj Abramovi: Hľa, Hospodin mi zamedzil rodiť; vojdi, prosím, k mojej slúžke — možno že skrze ňu dôjdem k deťom. A Abram poslúchol hlas Saraji. Genezis 16, 1. 2.

„Kľúč“ zo zjavenia deviatej kapitoly, ktorý bol daný Mohamedovi a ktorý sa následne naplnil bitkou pri Ninive, predstavuje odstránenie „zdržania“ nad islamom v ktoromkoľvek danom bode

prorockých dejín.

„Anjeli zadržiavajú štyri vetry, znázornené ako rozhnevaný kôň usilujúci sa vytrhnúť a prehnáť sa po tvári celej zeme, prinášajúc na svojej ceste skazu a smrť.“ Manuscript Releases, zväzok 20, 217.

„Vzostup a pád“ Mohamedovho kráľovstva je znázornený ani nie tak ako vzostup a pád, ale ako „uvoľnenie“ a „zadržanie“. Keď je islam prorocky uvoľnený, toto uvoľnenie bolo znázornené bitkou pri Ninive.

Len Beda

Zo siedmich trúb iba beda trúby islamu prechádzajú dejinami ako súvislá moc od chvíle, keď boli po prvý raz uvedené do prorockých dejín, až do uzavretia doby milosti. Prvé štyri trúby, ktoré prišli na západný Rím, predstavovali Odoakra, Gensericha, Attilu Huna a Alaricha, a tak predobrazovali štyri prozreteľnostné súdne moci v posledných dňoch, no ich novodobý náprotivok nie je priamym potomkom týchto štyroch starovekých mocností. Pri beda trúbach to tak nie je. Len čo islam vstupuje do dejín, pokračuje v priamej línii uvoľnenia a zadržania, až kým nie je pri uzavretí doby milosti úplne uvoľnený. Pri beda trúbach je „kľúč“ „uvoľnenia“ vyznačený bitkou pri Ninive.

Nikomédia a 27. júl 1299

Priekopníci správne určili 27. júl 1299 ako začiatok stopäťdesiatich rokov, ktoré sa skončili 27. júla 1449, čo zasa znamenalo začiatok tristo deväťdesiatich jedného rokov a pätnástich dní, ktoré sa zavŕšili 11. augusta 1840.

V predchádzajúcom článku sme identifikovali obliehanie v rokoch 1333 až 1337, ktoré na Nikomédiu priviedol sultán Orhan Gazi (syn Osmana I., zakladateľa Osmanského beyliku), keď obľahol významné byzantské mesto Nikomédiu. Toto obliehanie predstavuje vyvrcholenie vojny proti Nikomédii, ktorá sa začala s jeho otcom Osmanom. Sto päťdesiat rokov zo zjavenia, deviata kapitola, desiaty verš, sa začalo 27. júla 1299, a keďže ide o začiatok proroctva, treba si všimnúť dejiny spojené s týmto začiatočným dátumom. Osman I. (zakladateľ osmanskej dynastie) bol otcom sultána Orhana Gaziho, ktorý 27. júla 1299 dosiahol významné rané víťazstvo nad Byzantskou ríšou v bitke pri Bafeu, ktorá sa odohrala v oblasti Nikomédie, neďaleko mesta Nikomédia; veľmi dôležitého hlavného mesta v rímskych a ranobyzantských dejinách.

Otec a Syn

27. júla 1299 Osmanove sily porazili byzantské vojsko vedené miestnym správcom. Táto bitka sa pokladá za jeden z prvých veľkých samostatných vojenských úspechov Osmana po tom, čo začal upevňovať moc v Bitýnii (severozápadná Anatólia). Predstavovala významný krok v premene malého tureckého beyliku (kmeňového kniežatstva) na vzrástajúcu sa mocnosť, ktorá mala napokon vyzvať byzantské územia a podmaniť si ich. Tento dátum označuje začiatok obdobia rastu islamu, ktoré napokon viedlo k založeniu Osmanskej ríše pri páde Konštantínopola roku 1453. Osman využíval gházijských bojovníkov (pohraničných nájazdníkov s islamskou motiváciou) a práve vtedy sa začalo formovanie gházijských pohraničných bojovníkov na usporiadanejšie

vojsko, ktoré sa postupne rozvíjalo od Osmana a potom ďalej za jeho syna Orchana. K ďalším dôležitým prvkom Osmanovho dedičstva patrí aj to, že umožnilo islamu udržať si majetok, na rozdiel od bojového spôsobu gházíjskych bojovníkov, ktorých neorganizovaná taktika náhlych úderov a rýchleho ústupu im zanechávala iba korisť z ich víťazstiev, nikdy však nijaké územie.

Dňa 27. júla 1299 Osman začal vojenské ťaženie v oblasti Nikomédie a o tridsaťštyri rokov neskôr jeho syn začal štvorročné obliehanie hlavného mesta Nikomédie. Otec na začiatku a syn na konci. Vojna sa začína proti oblasti predstavenej ako Nikomédia a končí sa dobytím Nikomédie, hlavného mesta oblasti Nikomédia. Obdobie od roku 1299 do roku 1337 trvá tridsaťosem rokov a prorocky číslo „tridsaťosem“ symbolizuje povstanie.

„Teraz vstaňte,“ povedal som, „a prejdite cez potok Zered.“ A prešli sme cez potok Zered. A čas, za ktorý sme prišli od Kadeš-barnei, až kým sme neprešli cez potok Zered, bol tridsaťosem rokov; až kým celé pokolenie bojovníkov nebolo vyhladené spomedzi tábora, ako im prisahal Hospodin. Deuteronomium 2:13, 14.

Sto päťdesiat rokov od 27. júla 1299 do 27. júla 1449 predstavuje obdobie, ktoré viedlo k ustanoveniu Osmanskej ríše druhého beda zo zjavenia 9. kapitoly. Tridsaťosem rokov postupného dobývania Nikomédie sa začalo otcom (Osmanom) a skončilo jeho synom (Orphanom). Toto obdobie znázorňuje prvý krok postupného vzostupu kmeňového kniežatstva až na ríšu.

Sto päťdesiat rokov od 27. júla 1299 do 27. júla 1449 zahŕňa štvorročné obliehanie, ktoré označuje koniec tridsiatich ôsmich rokov. Začiatok dobývania Nikomédie uskutočnil otec Osman a jeho završenie bolo dosiahnuté štvorročným obliehaním od roku 1333 do roku 1337; obliehaním vykonaným Osmanovým synom.

Keď sa 27. júla 1449 skončilo sto päťdesiat rokov, byzantský cisár Konštantín XI., čiže posledný Konštantín východného Ríma, žiadal Turkov o dovoľenie zaujať trón. Od toho dátumu do dobytia Konštantínopola uplynuli štyri roky. Tieto štyri roky sa skončili obliehaním Konštantínopola a Konštantín Posledný pri tomto obliehaní zahynul. Vzostup islamu je znázornený prvými tridsiatimi ôsmimi rokmi proroctva o sto päťdesiatich rokoch, ktoré vyvrcholilo štvorročným obliehaním. Keď sa sto päťdesiat rokov skončilo, islam vystúpil do takého postavenia, že východný Rím bol ponížený mocou, ktorou vtedy Turci disponovali. Od poníženia 27. júla 1449 viedli štyri roky k pádu východného Ríma, keď bol Konštantínopol dobytý obliehaním. Koniec prvých tridsiatich ôsmich rokov je označený obliehaním a zriadenie Osmanskej ríše je označené obliehaním.

38 a 40

Číslo tridsaťosem ako symbol, ako ho predložil Mojžiš v Deuteronomiu, predstavuje posledných tridsaťosem rokov súdu v rámci štyridsaťročného putovania po púšti. Preto číslo tridsaťosem ako symbol má spojitosť s číslom štyridsať. Osman získal územie Nikomédie 27. júla 1299 a o tridsaťosem rokov neskôr jeho syn dobyl hlavné mesto toho územia. Územie aj hlavné mesto sa obidve nazývali Nikomédia. Historici označujú túto bitku za prvý z „dvoch“ krokov, ktoré označujú samotný začiatok vzostupu Osmanskej ríše. Druhým krokom, ktorý dejiny označujú, je bitka pri Nicei v roku 1301. Tam otec Osman získal územie zvané Nicea a v roku 1331, o tridsať

rokov neskôr, jeho syn dobyl hlavné mesto, nazývané Nicea, bývalé rímske hlavné mesto.

Vo vzťahu k roku 1299 a bitke pri Nikomédii prišiel ako prvý z dvoch krokov; druhý krok nasledoval o dva roky neskôr, v roku 1301. Rok 1299 je symbolom tridsaťosem a o dva roky neskôr (štyridsať) otec zaberá územie Nikáje. Vzťahy tridsaťosem a štyridsať pri povstaní starovekého Izraela, aby zaujal zasľúbenú krajinu, sú predstavené v dátumoch 27. júla 1299 a 1301. Tieto prvé dva kroky vzostupu islamu sú vyznačené vojenskými ťaženiami, ktoré sa začínajú tým, že otec dobýja územie, a na konci syn dobýja hlavné mesto tohto územia. Keď padli obe hlavné mestá, padli po obliehaní. Obe hlavné mestá boli v určitom období hlavnými mestami východného Ríma.

27. júl 1299 a 1301 dosahujú svojho záveru 11. augusta 1840, čo predstavuje dejiny roku 1838, keď Litch po prvý raz zverejnil svoj názor a predpoveď o proroctve tristo deväťdesiatich jedného roka a pätnástich dní, ktoré sa napokon malo naplniť 11. augusta 1840. Dvoma krokmi povstania pre milleritov boli roky 1838 a 1840.

„V roku 1840 vzbudilo široký záujem ďalšie pozoruhodné naplnenie proroctva. Dva roky predtým Josiah Litch, jeden z popredných kazateľov hlásajúcich druhý advent, uverejnil výklad Zjavenia 9, v ktorom predpovedal pád Osmanskej ríše. Podľa jeho výpočtov mala byť táto moc zvrhnutá ‚v roku 1840 po Kr., niekedy v mesiaci august;‘ a len niekoľko dní pred naplnením toho napísal: ‚Ak pripustíme, že prvé obdobie, 150 rokov, sa naplnilo presne predtým, než Deacozes vystúpil na trón so súhlasom Turkov, a že 391 rokov a pätnásť dní sa začalo na konci prvého obdobia, potom sa skončí 11. augusta 1840, keď možno očakávať, že osmanská moc v Konštantínopole bude zlomená. A verím, že sa ukáže, že je to tak.‘ — Josiah Litch, in Signs of the Times, and Expositor of Prophecy, August 1, 1840.

„Práve v určenom čase Turecko prostredníctvom svojich vyslancov prijalo ochranu spojeneckých mocností Európy, a tak sa dostalo pod kontrolu kresťanských národov. Táto udalosť presne naplnila predpoveď. Keď sa to stalo známym, zástupy boli presvedčené o správnosti zásad prorockého výkladu, ktoré prijali Miller a jeho spolupracovníci, a adventnému hnutiu to dodalo podivuhodný impulz. Muži vzdelaní a spoločensky významní sa spojili s Millerom tak v kázani, ako aj v publikovaní jeho názorov, a od roku 1840 do roku 1844 sa toto dielo rýchlo rozšírilo.“ The Great Controversy, 334, 335.

Litchova predpoveď o roku '38 a jeho opravené videnie o roku '40 zahŕňajú jeho záverečné vyhlásenie, ktoré napísal 1. augusta, desať dní pred opravenou predpoveďou. Bolo to naplnenie tejto predpovede, čo presvedčilo svet o správnej metodológii biblického proroctva. Tridsaťosem rokov, ktoré označovali povstanie starovekého Izraela, zahŕňali aj dva roky od prechodu cez Červené more až po prvú vzburu v Kádeši.

Pretože všetci tí mužovia, ktorí videli moju slávu a moje znamenia, ktoré som učinil v Egypte a na púšti, a už týchto desať ráz ma pokúšali a nepočúvali môj hlas, istotne neuvidia krajinu, ktorú som pod prisahou zasľúbil ich otcom; neuvidí ju ani jeden z tých, ktorí ma popudzovali. Numeri 14,22.23.

Táto vzburá je označená ako posledná z desiatich skúšok. Dvojročné skúšobné obdobie desiatich skúšok pripočítané k tridsiatim ôsmim rokom na púšti predobrazovalo roky 1838 a 1840 a rok 1840 obsahoval obdobie desiatich dní.

A východiskový bod vzostupu islamu s Osmanom dňa 27. júla 1299 začína tridsaťosemročné obdobie, ktoré sa končí štvorročným obliehaním v roku 1337. Dňa 27. júla 1299 nastal prvý z dvoch krokov, ktoré historici označujú za východiskový bod vzostupu Osmanskej ríše, a druhým krokom bol rok 1301. Tieto dva kroky, bitky pri Nikomédii a Nicei v rokoch 1299 a 1301, sú predobrazom rokov 1838 a 1840. Začiatok proroctva znázorňuje jeho koniec.

Nikomédia aj Nicea vo svojej príslušnej histórii dočasne slúžili ako hlavné mestá východného Ríma. Konštantínopol sa, samozrejme, napokon stal v roku 330 hlavným mestom Východu až do roku 1453. Nikomédia a Nicea sú predobrazom pádu Konštantínopola; všetky padli po islamských obliehaniach, ktoré znamenali završenie ťaženia, v ktorom islam najprv ovládol dané územie a následne dobyl hlavné mesto.

Prvé štvorročné obliehanie od roku 1333 do roku 1337 predstavuje štyri roky od roku 1449 do roku 1453, keď sa proroctvo skončilo. O tristo deväťdesiatjeden rokov a pätnásť dní neskôr je islam zadržaný, keď milleriti „povstávajú“ pod prorockou mocou predstavenou v charakteristikách „tridsaťosem a štyridsať“, ako je to znázornené v alfa dejinách dejín 27. júla 1299 a 27. júla 1449. Povstanie islamu a povstanie Božích poslov posledných dní je predstavené v číselnom symbole, ktorý je vytvorený číselným vzťahom 38 a 40.

V Ezechielovi tridsaťsedem je islam posolstvom východného vetra, ktorý je vdýchnutý na mŕtve suché kosti, aby sa postavili ako mocné vojsko. Keď prichádza Ezechielovo posolstvo, začína sa povstávanie, tak ako to bolo v milleritnej histórii rokov 1838 a 1840. Toto posolstvo prišlo 11. septembra a pri čoskoro prichádzajúcom nedeľnom zákone sa tie kosti postavia ako mocné vojsko. Vzkriesenie Božieho vojska ako víťaznej cirkvi v posledných dňoch je predobrazené rokmi 1838 a 1840. Obdobie od 11. septembra po nedeľný zákon bolo predobrazené rokmi 1840 až 1844, no zároveň predobrazuje aj obdobie od 31. decembra 2023 až po ohnivé gule v Nashville.

Východný Rím

Od rozdelenia ríše Konštantínom Prvým (Veľkým) až po posledného Konštantína sa odvíjajú prorocké dejiny východného Ríma. Prorocké obdobie je teda vyznačené prorockým či symbolickým otcom a synom, ako to vyjadruje ich meno, hoci medzi Konštantínom Veľkým a Konštantínom Jedenástym neexistovala priama pokrvná línia. Prvý a posledný Konštantín sú v prorockom zmysle predstavení aj ako symboly alfa a omega; a otec (alfa) si zvolil Konštantínopol za hlavné mesto, kým syn (omega) zomrel pri obliehaní, keď Konštantínopol prestal byť hlavným mestom. Prorocké obdobie východného Ríma je vyznačené prvým a posledným Konštantínom. Obdobie 150 rokov, ktoré sa začalo 27. júla 1299, zahŕňa obdobie 38 rokov a končí štvorročným obliehaním. Toto obliehanie bolo predobrazom rokov 1449 až 1453. Výprava proti Nikomédii sa začala dobytím určitého územia a skončila dobytím hlavného mesta tohto územia. Tak ako pri prvom a poslednom Konštantínovi, aj dobývanie Nikomédie sa začalo otcom (prvým) a skončilo synom (posledným).

Štyri roky

Štvorročné obliehanie v úvodnom období stopäťdesiatich rokov, ktoré viedli k štyrom rokom od poníženia posledného Konštantína v roku 1449 až do roku 1453, keď bol Konštantínopol obliehaný a padol. Časové proroctvo druhého beda, predstavujúce tristo deväťdesiat jeden rokov a pätnásť dní, sa začalo 27. júla 1449 a skončilo sa 11. augusta 1840. Tento dátum označuje začiatok štvorročného obdobia, ktoré sestra Whiteová nazvala slávnym prejavom Božej moci.

„Anjel, ktorý sa spája s ohlasovaním posolstva tretieho anjela, má osvietiť celú zem svojou slávou. Je tu predpovedané dielo celosvetového rozsahu a neobyčajnej moci. Adventné hnutie rokov 1840–44 bolo slávnym prejavom Božej moci; posolstvo prvého anjela bolo zvestované na každej misijnej stanici na svete a v niektorých krajinách sa prejavil najväčší náboženský záujem, aký bol zaznamenaný v ktorejkoľvek krajine od reformácie šestnásteho storočia; to všetko však má byť prekonané mocným hnutím pod posledným varovaním tretieho anjela.“
The Great Controversy, 611.

Islam bol zadržaný 11. augusta 1840 a nastalo štvorročné obdobie, ktoré je v súlade tak s vyliatím Ducha Svätého na Turíce, ako aj so zostúpením mocného anjela zo zjavenia osemnástej kapitoly, keď boli „veľké budovy“ New Yorku zasiahnuté islamom tretieho beda 11. septembra. 11. september označuje začiatok času pečatenia sto štyridsaťštyri tisícov. Pečatenie je časové obdobie a koniec obdobia pečatenia má charakteristiky začiatku tohto obdobia. Keď Kristus zostúpil 11. septembra, predobrazil tým Michala zostupujúceho vzkriesiť dvoch svedkov 31. decembra 2023, keď sa začalo záverečné obdobie pečatenia.

Kľúč, ktorým je bitka o Ninive, predstavuje rozličné uvoľnenia islamu, ktoré mali do roku 1453 zvrhnúť východný Rím. V rámci sto päťdesiatich rokov, ktoré predstavuje „päť mesiacov“ z desiateho verša, obsahuje začiatok aj koniec obdobia štyroch rokov. Tieto dve štvorročné obdobia súvisia so záverom tristo deväťdesiatich jedného rokov a pätnástich dní, čo vyznačilo štvorročné obdobie od roku 1840 do roku 1844, keď Kristus mal osvietiť „celú zem svojou slávou“. V roku 1844 sa prorocký čas prestal uplatňovať, lebo času „už viac nebude“.

A prisahal na toho, ktorý žije na veky vekov, ktorý stvoril nebo i to, čo je v ňom, i zem i to, čo je na nej, i more i to, čo je v ňom, že času už viac nebude. Zjavenie 10,6.

1333 až 1337, 1449 až 1453, 1840 až 1844

Tie tri línie štvorročných období sa zhodujú s časom pečatenia od 11. septembra až po nedeľný zákon a zároveň sa zhodujú aj s fraktálom od 11. septembra až po nedeľný zákon, ktorý je znázornený od 31. decembra 2023 až dovtedy, kým bude islam opäť prepustený, aby priniesol nashvillské ohnivé gule.

Prorocký fraktál od 31. decembra 2023 po ohnivé gule v Nashville bol predobrazený tromi štvorročnými prorockými obdobiami, ktoré sa všetky zhodujú s časom pečatenia od 11. septembra po nedeľný zákon. Štyria svedkovia teda označujú dejiny od 31. decembra 2023 až po útok v Nashville a bitka o Ninive bola „kľúčom“ pre každého z týchto svedkov. Roky 1333, 1449, 1840 a 11. september boli všetky bodmi obratu — „kľúčmi“.

„Z dejín minulosti sa treba naučiť určité lekcie; a pozornosť sa na ne upriamuje, aby všetci porozumeli, že Boh pôsobí dnes podľa tých istých zásad, podľa akých vždy pôsobil. Jeho ruka je viditeľná v Jeho diele a medzi národmi aj teraz, práve tak isto, ako to bolo od chvíle, keď bolo evanjelium po prvý raz zvestované Adamovi v Edene.“

„V dejinách národov i cirkvi existujú obdobia, ktoré predstavujú body obratu. V Božej prozreteľnosti, keď tieto rozličné krízy prichádzajú, je dávané svetlo pre daný čas. Ak je prijaté, nasleduje duchovný pokrok; ak je odmietnuté, nasleduje duchovný úpadok a stroskotanie. Pán vo svojom slove odhalil útočné dielo evanjelia tak, ako sa uskutočňovalo v minulosti a bude sa uskutočňovať aj v budúcnosti, až po záverečný zápas, keď satanské sily vykonajú svoj posledný podivuhodný pohyb.“ Bible Echo, 26. august 1895.

Nikomédia

Po tom, čo sa Dioklecián roku 284 stal cisárom, si roku 293 zvolil Nikomédiu za východné hlavné mesto Rímskej ríše, keď ríšu právne rozdelil na Východ a Západ a ustanovil systém tetrarchie. Nikomédia slúžila niekoľko desaťročí ako hlavné správne a vojenské centrum na Východe. Konštantín Veľký ju používal ako základňu predtým, než sa rozhodol vybudovať nové hlavné mesto v neďalekom Byzantiu (ktoré roku 330 premenoval na Konštantínopol). Aj po tom, čo sa Konštantínopol stal hlavným mestom, Nikomédia zostala významným regionálnym centrom, strategicky položeným na východnom pobreží Marmarského mora. Teda, hoci nebola trvalým hlavným mestom ako Rím alebo Konštantínopol, Nikomédia bola počas kľúčového prechodného obdobia rímskych dejín oficiálne určená za východné hlavné mesto. Na začiatku sto päťdesiatich rokov je dobyté hlavné mesto východného Ríma a na ich konci je dobyté hlavné mesto východného Ríma. Obe dobytia zahŕňali obliehanie.

Dioklecián

Cisár Dioklecián oficiálne ustanovil Nikomédiu za východné hlavné mesto Rímskej ríše, keď roku 293 zaviedol systém tetrarchie. Systém tetrarchie pozostával zo západného a východného rozdelenia ríše; tak východ, ako aj západ mali staršieho cisára (Augusti) a mladšieho cisára (Caesar), čím sa naplnil počet štyri, ktorý je vyjadrený slovom „tetrarchia“.

Alfa a Omega

Dioklecián je symbolom omega zboru v Smyrne a Nero je symbolom alfa. Konštantín Veľký je symbolom alfa zboru v Pergame a Justinián je symbolom omega.

„Právne“ rozdelenie Ríma na východ a západ (ktoré netrvalo) uskutočnil Dioklecián a prorocké rozdelenie Ríma na východ a západ uskutočnil Konštantín. Počas dejín druhého symbolického cirkevného obdobia prenasledovania, predstavovaného Smyrnou, bol Rím právne rozdelený na východ a západ; a v dejinách tretieho symbolického cirkevného obdobia kompromisu, predstavovaného Pergamom, bol Rím prorocky rozdelený na východ a západ. Rok 293 bol alfa a rok 330 bol omega a 11. mája 330 Konštantín Veľký zasvätil Konštantínopol ako hlavné mesto ríše.

Právne rozdelenie uskutočnené Diokleciánom v roku 293 sa v dôsledku následnej občianskej vojny rozpadlo až do Milánskeho ediktu v roku 313, keď Konštantín na Východe a Licinius na Západe vydali Milánsky edikt, ktorým legalizovali kresťanstvo a fakticky ukončili tetrarchiu — systém štyroch koordinovaných vládcov, ktorý sa zrútil do zápasu medzi dvoma hlavnými mocnosťami (Konštantínom na Západe a Liciniom na Východe). Právne rozdelenie, ktoré uviedlo do pohybu rozpad, predstavuje dvadsaťročné obdobie od rozdelenia k rozdeleniu, pričom obe rozdelenia urýchlili zrútenie systému.

Cirkev v Smyrne sa začala s Nerom v roku 64, keď Nero využil veľký požiar Ríma na prenasledovanie kresťanov, ktorých obvinil zo založenia požiaru. Nero označuje začiatok prenasledovania a je predobrazom záverečného prenasledovania posledných dní. Toto záverečné prenasledovanie pokračuje až do uzavretia času milosti, keď pápežská moc dospeje k svojmu koncu a nikto jej nepomôže. Tak sa prvé obdobie prenasledovania začalo pálením Ríma a končí sa pálením Ríma.

A desať rohov, ktoré si videl na šelme, tie budú nenávidieť neviestku a spustošia ju a obnažia; budú jesť jej telo a spália ju ohňom. Zjavenie 17,16.

Zbor v Smyrne sa začal za Neróna v roku 64, keď Nerón využil veľký požiar Ríma na prenasledovanie kresťanov, ktorých obvinil zo založenia požiaru. O dvesto päťdesiat rokov neskôr sa skončil v roku 313 Milánskym ediktom. „Edikt“ predstavuje ukončenie dvadsaťročného obdobia, ktoré sa začalo Diokleciánovým právnym rozdelením, a bol tiež koncom dvestopäťdesiatich rokov Smyrny, ktoré sa začali za Neróna. Dvestopäťdesiat rokov prenasledovania, znázornených zborom v Smyrne a Nerónom, zahŕňalo desať rokov vôbec najhoršieho prenasledovania, ktoré rozpútal Dioklecián. Tých desať rokov prenasledovania tvorilo poslednú polovicu dvadsiatich rokov Diokleciánovho obdobia, ktoré sa začalo jeho právnym rozdelením ríše v roku 293. Od právneho rozdelenia na východ a západ, ktoré uskutočnil Dioklecián v roku 293, sa začalo dvadsaťročné obdobie pozostávajúce z dvoch desaťročných úsekov.

Dioklecián právne rozdelil ríšu na východ a západ, čím predobrazil prorocké rozdelenie uskutočnené Konštantínom. Diokleciánovo rozdelenie bolo na východ a západ, no pozostávalo z dvoch vládcov na východe a dvoch vládcov na západe. Pre každú oblasť jeden hlavný a jeden vedľajší vládca. Dňa 23. februára 303 vydal Dioklecián prvý z niekoľkých „ediktov“ proti kresťanom, čím označil začiatok Veľkého prenasledovania (nazývaného aj Diokleciánovo prenasledovanie), najkrutejšieho a najrozsiahlejšieho prenasledovania kresťanov v Rímskej ríši.

Anjelovi cirkevného zboru v Smyrne napíše: Toto hovorí Prvý i Posledný, ktorý bol mŕtvý a ožil: Znáam tvoje skutky, i súženie, i chudobu — no si bohatý — a znám rúhanie tých, ktorí hovoria, že sú Židia, a nie sú, ale sú synagógou satanovou. Neboj sa ničoho z toho, čo máš trpieť. Hľa, diabol niektorých z vás uvrhne do väzenia, aby ste boli skúšaní, a budete mať súženie desať dní. Buď verný až do smrti a dám ti korunu života. Kto má ucho, nech počuje, čo Duch hovorí cirkevným zborom. Kto zvíťazí, tomu druhá smrť neublíži. Zjavenie 2:8–10.

Veľké prenasledovanie pokračovalo za Diokleciánových nástupcov (najmä Galéria) až do roku 313, keď sa skončilo Milánskym ediktom. Nero je alfa-symbolom prenasledovania, ktoré predznamenovalo Diokleciána ako omega-prenasledovanie prorockého obdobia predstavovaného cirkvou v Smyrne. Prenasledovanie sa skončilo politickým sobášom a zmluvou medzi Konštantínom východu a Licíniom západu. Vo februári 313 sa Konštantín a Licínus stretli v Miláne a vydali Milánsky edikt, ktorý udelil náboženskú toleranciu kresťanom (a aj iným) v celej ríši. Na upevnenie svojho politického spojenectva sa Licínus počas tohto stretnutia alebo v jeho okolí oženil s Konštanciou (Konštantínovou nevlastnou sestrou). Toto manželstvo bolo klasickým rímskym politickým spojenectvom — spečatilo dohodu medzi oboma cisármi a pomohlo dočasne stabilizovať ríšu po rokoch občianskej vojny. Toto spojenectvo však netrvalo dlho. Konštantín a Licínus neskôr proti sebe bojovali a Konštantín v roku 324 Licínia porazil, čím sa stal jediným vládcom.

Od Nera po Konštantína sa naplnilo prorocké obdobie Smyrny v trvaní dvestopäťdesiatich rokov a v roku 313 sa začala cirkev Pergamu, cirkev kompromisu, ktorá sa skončila cirkvou Tyatíry v roku 538. Dvestopäťdesiat rokov Smyrny predstavovalo obdobie prenasledovania a na konci tohto celkového obdobia Diokleciánovo prenasledovanie naplnilo „desať dní“ zo Zjavenia (desať rokov), pričom najhoršie obdobie prenasledovania predstavuje fraktál celkového obdobia. Tých desať rokov je fraktálom dvestopäťdesiatich rokov. Tých desať rokov predstavuje omegu Nerovho prenasledovania a na ich konci omega rozdelenie ríše na východ a západ.

Manželstvo a rozvod

Smyrna sa začala pri vypálení Ríma v roku 64 a skončila o dvestopäťdesiat rokov neskôr, v roku 313, Milánskym ediktom a politickým manželstvom Východu a Západu. Desaťročný fraktál prenasledovania sa začal v roku 303 a skončil v roku 313 Milánskym ediktom a politickým manželstvom Východu a Západu. Dvadsať rokov, ktoré sa začali právnym rozdelením Východu a Západu v roku 293 za Diokleciána, sa skončili v roku 313 politickým manželstvom Východu a Západu. Manželská zmluva z roku 313 medzi Východom a Západom sa skončila rozvodom v roku 324, keď Konštantín porazil Licínia zo Západu a stal sa jediným vládcom Ríma. Prorocký rozvod roku 324 nastal tri roky po prvom nedeľnom zákone v roku 321.

Sedemnáť rokov od roku 313 do roku 330 označuje politické manželstvo, koniec prenasledovania predstavovaného Smyrnou a Nerom a začiatok cirkvi kompromisu predstavovanej Pergamom. Počiatok Pergama v roku 313 pri tomto manželstve bol nasledovaný začiatkom prenasledovania, ktoré sa začalo pri prvom nedeľnom zákone v roku 321. Na to nasledoval prorocký rozvod v roku 324, ktorý priviedol východ a západ do jednej ríše pod Konštantínom. O šesť rokov neskôr, v roku 330, sa rozdelenie na východ a západ prorocky zopakovalo. Sedemnáť rokov predstavuje obdobie alfa cirkvi Pergama, ktoré malo pokračovať, až kým cirkev Tyatiry nevstúpila do prorockých dejín v roku 538. Toto obdobie alfa by predstavovalo dejiny omega na konci obdobia od roku 330 do roku 538. Dejiny omega Pergama predstavujú obdobie rokov 496, 508 a 533.

Sedemnáť rokov

Ptolemaios z bitky pri Rafii vládol „sedemnásť rokov“ a medzi bitkou pri Rafii a bitkou pri Panii uplynulo „sedemnásť rokov“. Týchto sedemnásť rokov sa symbolicky zhoduje so sedemnástimi rokmi od roku 313 do roku 330. Nerových dvestopäťdesiat rokov Smyrny viedlo k prvým sedemnástim rokom cirkvi Pergamos a súvisí s dvestopäťdesiatimi rokmi, ktoré sa začali pri treťom dekréte v roku 457 pred Kr., východiskovom bode 2300 rokov z Daniela 8,14, a sú základom a ústredným pilierom adventizmu. Dvaja svedkovia počas dvestopäťdesiatich rokov sa zhodujú s dvestopäťdesiatimi rokmi šiesteho kráľovstva biblického proroctva, ktoré sa začalo v roku 1776 a končí sa v tomto roku 2026.

Priekopníci adventizmu nevideli ani nechápali sedemnásť rokov od roku 313 do roku 330, lebo v roku 1844 ešte nerozumeli ani otázke soboty siedmeho dňa, ani dňu slnka. Rozpoznali však sto päťdesiat rokov z desiateho verša deviatej kapitoly Zjavenia a tie sa stali východiskovým bodom obdobia, ktoré viedlo k tristo deväťdesiatim jednému roku a pätnástim dňom, ktoré sa skončili 11. augusta 1840. Toto porozumenie prinieslo mocný „prejav Božej moci“.

Priekopníci nerozpoznali v deviatej kapitole Zjavenia druhé obdobie sto päťdesiatich rokov. Ich základné porozumenie predstavuje platformu, na ktorej je vybudované „nové svetlo“ deviatej kapitoly Zjavenia. Toto svetlo sa otvára „kľúčom“ bitky pri Ninive. Tento „kľúč“ umožňuje študentovi proroctva rozpoznať všetky kráľovstvá biblického proroctva predstavené v Danielovi a v Zjavení. Babylon, Médsko-Perziu, Grécko, seleukovskú a ptolemaiovskú ríšu, Mohammedovo kráľovstvo, a ešte významnejšie zväčšuje ríšu Ríma tým, že označuje vzostup a pád nielen Ríma, ale aj kráľovstiev východného a západného Ríma, ako aj Spojených štátov (falošného proroka), pápežstva (šelmy) a Organizácie Spojených národov (draka). Všetky vzostupy a pády týchto kráľovstiev svedčia o pohyboch draka, šelmy a falošného proroka, ktoré napokon privádzajú svet k Armagedonu. Tento pohyb je predstavený v posledných šiestich veršoch Daniela jedenástej kapitoly a začiatok tohto pohybu je predstavený v skrytých dejinách štyridsiateho verša.

Bitka pri Ninive poskytuje prorocký referenčný bod na zosúladenie svedectiev rímskej ríše, kráľovstiev východného a západného Ríma a pápežského Ríma v slede udalostí času konca. Bitka pri Ninive je teda kľúčom, ktorý úplne objasňuje rozličné prorocké svedectvá o Ríme, a podľa štrnásteho verša jedenástej kapitoly Daniela je to Rím, ktorý ustanovuje videnie. Kľúčom, ktorý tieto línie spája, je bitka pri Ninive.

V nasledujúcom článku začneme spájať predchádzajúcich päť článkov, ktoré sa zaoberajú bedaami z deviatej kapitoly Zjavenia.